

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. M.**, narozený X
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 3. 10. 2019, č. j. 169800/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_169800/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2019, č. j. 169800/2018/KUSK, sp. zn. SZ_169800/2018/KUSK/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2018, č. j. 38827/2018/SD-ZJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil zákaz uvedený v ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Provedená změna prvostupňového rozhodnutí spočívala toliko v opravě zákonných ustanovení, na něž správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkázal. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil a odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uplatnil celkem tři žalobní body. Namítá, že žalovaný opomněl zmocněnce žalobce vyzvat k doplnění odvolacích důvodů, že žalobce nebyl poučen o oprávněné úřední osobě, ačkoliv o to výslovně požádal, a že místo, kde k protiprávnímu jednání došlo, nebylo vymezeno dostatečně konkrétně. Žalovaný navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť neshledal, že by v průběhu řízení o přestupku bylo postupováno v rozporu s hmotněprávními či procesními předpisy. Argumentaci žalobce, jakož i vyjádření žalovaného k jednotlivým žalobním bodům soud uvádí níže v rámci části *Posouzení žalobních bodů*.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
4. Dne 5. 8. 2018 v 19:42 h v obci Neustupov řídil žalobce osobní vozidlo tovární značky Š. O., registrační značky X, přičemž prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bylo zjištěno, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci o minimálně 25 km/h, neboť řídil předmětné vozidlo rychlostí 78 km/h (po odečtu toleranční technické odchylky v hodnotě 3 km/h). Tímto jednáním porušil žalobce ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h.
5. S ohledem na nesouhlas žalobce s uložením pokuty příkazem na místě dle § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky postoupil policejní orgán věc správnímu orgánu I. stupně.
6. Dne 1. 10. 2018 oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že proti němu zahajuje řízení o přestupku, vyrozuměl ho o právech a povinnostech a současně ho předvolal k ústnímu jednání ve věci. K ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 17. 10. 2018, se žalobce bez omluvy nedostavil.

7. Dne 9. 11. 2018 správní orgán I. stupně doručil žalobci prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání bez uvedení důvodů, a to prostřednictvím zmocněnce P. K. (dále jen „zmocněnec“). Spolu s blanketním odvoláním žalobce (resp. jeho zmocněnec) uvedl, že odvolání doplní do 5 dnů. Současně požádal, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. K odvolání však nebyla doložena příslušná plná moc udělená žalobcem.
8. Dne 4. 12. 2018 správní orgán I. stupně vydal a téhož dne zmocněnci žalobce doručil usnesení č. j. 41838/2018/SD-Z, jímž byl zmocněnec žalobce vyzván k doložení plné moci udělené žalobcem, k čemuž mu stanovil lhůtu 5 dnů od doručení usnesení. Plnou moc zmocněnec žalobce ve stanovené lhůtě doložil. K doplnění důvodů odvolání ze strany žalobce, respektive jeho zmocněnce, již nedošlo.
9. Na žalobcovu žádost o sdělení, jaká úřední osoba bude oprávněná k vyhotovení rozhodnutí o odvolání, žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nereagoval. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobce podal odvolání bez uvedení důvodů, vyhodnotil jako obstrukční procesní strategii, kterými je zmocněnec žalobce žalovanému znám, a proto jej nevyzval k doplnění důvodů odvolání a přezkoumal pouze soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Žádné porušení procesních či hmotněprávních předpisů při tom neshledal, a protože dospěl k závěru, že skutek kladený žalobci za vinu byl spolehlivě prokázán, rozhodl o odvolání způsobem uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Žalobce výslovně vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

13. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Absence výzvy k doplnění odvolání

14. Žalobce namítá, že žalovaný rozhodl na podkladě odvolání prostého odvolacích důvodů, tj. na základě odvolání blanketního, tedy aniž by správní orgán I. stupně splnil povinnost vyzvat dle § 37 odst. 3 správního řádu žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce k doplnění důvodů odvolání. Skutečnost, že tak správní orgán I. stupně neučinil, představuje vadu, kvůli níž by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K podpoře svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zmocněnec žalobce zřejmě přehlédl, že mu výzva k doplnění odvolání byla doručena dne 4. 12. 2018. Nadto žalovaný uvedl, že zmocněnec vystupuje opakovaně v přestupkových řízeních a je obeznámen s procesními povinnostmi. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, v němž rozšířený senát dovodil, že ve výjimečných případech nemusí správní orgán k odstranění nedostatku podání žalobce, respektive jeho zmocněnce vyzývat, jde-li o zjevné zneužití práva.
16. Podle § 37 odst. 3 správního řádu *„[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“* Nemá-li tedy odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 či z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53)
17. Jak shora v rámci rekapitulace správního spisu soud konstatoval, správní orgán I. stupně žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce k odstranění vady podání (absence plné moci udělené žalobcem zmocněnci) postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzval. Žalobce však tvrdí, že nebyl vyzván rovněž k tomu, aby odstranil další vadu podání, totiž aby doplnil odvolání o jeho důvody.
18. Výzva dle § 37 odst. 3 správního řádu musí být určitá a srozumitelná. Správní orgán je povinen především uvést, jaký nedostatek má podání a jakým způsobem (doplněním nebo opravou) ho lze odstranit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 10 As 266/2014-32, a ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 12/2017-57). V tomto ohledu je soud toho názoru, že za běžných okolností by skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobce nevyzval k doplnění důvodů odvolání, představovala takovou vadu řízení, jež má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud však současně zastává stanovisko, že v této věci je zapotřebí zohlednit skutečnost, že zmocněncem žalobce v řízení před správními orgány byla osoba spojená se společnostmi (Fleet Control, s. r. o., Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, Pomáháme a chráníme, s.r.o. a jiné), které v oblasti tzv. „pojištění proti pokutám“ podnikají a jež jsou soudu (a ostatně i správním orgánům) dobře známy svými obstrukčními taktikami, jež i dle názoru Nejvyššího správního soudu představují zneužití práva. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném rozsudku č. j. 4 As 113/2018-39, uvedl mj., že *„[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“*
19. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně k odstranění vady podání zmocněnce žalobce vyzval navzdory tomu, že zmocněncem byla právě osoba využívající v řízení před správními orgány pravidelně účelové obstrukční postupy. Pokud však i přesto správní

orgán I. stupně zmocněnce žalobce k odstranění vad podání vyzval, bylo dle názoru soudu chybou, pokud správní orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce pouze k doplnění plné moci, a nikoliv také k tomu, aby ve stanovené lhůtě bylo odvolání doplněno rovněž o jeho důvody. Přesto je soud názoru, že tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zmocněnec žalobce si byl nepochybně i v tomto správním řízení velmi dobře vědom toho, že jím podané odvolání je toliko blanketní, neboť sám uvedl, že podání doplní ve lhůtě 5 dnů. Soud tak konstatuje, že následná výzva, aby zmocněnec žalobce ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení doložil příslušnou plnou moc udělenou žalobcem k zastupování v řízení, byla sice neúplná, nicméně právě s ohledem na osobu zmocněnce, který je mj. předsedou představenstva výše uvedené Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, a který dle žalovaného uplatňuje postup, který představuje „účelově zdržovací a obstrukčně zvolenou procesní strategii, která je u výše uvedeného zmocněnce obvyklá“ (s čímž se soud ztotožňuje), neměla tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

20. Pokud jde o žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, uvádí soud, že jeho závěry nejsou pro nyní projednávanou věc přílehlavé. V odkazované věci totiž dle názoru Nejvyššího správního soudu došlo ke zkrácení práv žalobce tím, že nebyla jeho zmocněnci výzva k doplnění odvolání zaslána do datové schránky, nýbrž poštou, aniž by se adresát s výzvou prokazatelně seznámil. V nyní projednávané věci žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, proč v daném případě (řádně doručenou) výzvu učiněnou správním orgánem I. stupně vůči zmocněnci podnikajícímu v oblasti „pojištění proti pokutám“ považoval za dostačující a proč zmocněnce žalobce dodatečně nevyzval rovněž k doplnění důvodů odvolání. Nadto, zmocněnec žalobce stejně jako výše uvedené subjekty vystupuje v řízeních o přestupcích v dopravě opakovaně, takže je mu jistě velmi dobře známo, že blanketní odvolání je možné doplnit o odvolací důvody až do okamžiku, kdy odvolací orgán o odvolání rozhodne. Proto ani žalobce, který je za výběr svého zmocněnce odpovědný, na procesních právech zkrácen v konečném důsledku nebyl. Žalobní námitka je s ohledem na shora uvedené nedůvodná.

Nepoučení o oprávněné úřední osobě

21. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že ačkoliv jeho zmocněnec spolu s podáním odvolání současně žalovaného požádal o sdělení, které úřední osoby se budou podílet na rozhodnutí o odvolání, žalovaný žalobce o tomto neinformoval, ačkoliv ten měl dle § 15 odst. 4 správního řádu na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. Žalobce legitimně očekával, že jakmile bude spis konkrétní úřední osobě přidělen, bude o jejím jménu vyrozuměn. Žalobce tuto informaci požadoval, aby případně mohl vznést námitku podjatosti, kterou je možné podat právě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Žalobci tak bylo znemožněno námitku podjatosti vznést. Z toho důvodu žalobce namítá, že oprávněná úřední osoba žalovaného Ing. P. Š. je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, a to tím, že účelově postupovala v rozporu s právní úpravou i judikaturou. Dále má žalobce za to, že důvod podjatosti jmenované oprávněné úřední osoby je ten, že tato osoba má negativní poměr ke zmocněnci žalobce, neboť ten jako zmocněnec vystupuje ve větším počtu správních řízení, a to se značnou úspěšností. Činnost zmocněnce zavrhuje nutnost vyššího pracovního výkonu jmenované oprávněné úřední osoby, která i v nyní napadeném rozhodnutí zcela zbytečně a irelevantně útočí na zmocněnce žalobce, kupříkladu tvrzeními o tom, jak zmocněnec realizuje „účelově zdržovací a obstrukčně zvolenou procesní strategii,

kteřá je u něj obvyklá“, ač jsou obdobná tvrzení zcela bez relevance. Oprávněná úřední osoba takto na zmocněnce útočí dlouhodobě, zejména na odborných diskusních fórech. Žalobce je názoru, že procesní vada, již se žalovaný dopustil, má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K podpoře svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21.

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal, že při vyřizování odvolání došlo k přehlédnutí žádosti žalobce. Stalo se tak ale v situaci, kdy bylo zmocněncem žalobce podáno blanketní odvolání, které nebylo doplněno ani na výzvu. Žalovaný se tak podle svého názoru nemusel zabývat podrobným zkoumáním věcí v odvolání uvedených. Kromě toho je žalovaný názoru, že žalobce v žalobě přestřel irrelevantní námitky podjatosti, čímž se dle jeho názoru věc liší od případu, který Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku, na který žalobce odkázal. Žalovaný k podpoře svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39. Dále žalovaný uvádí, že žádost o informaci o oprávněné úřední osobě v odvolání byla formulována obecně, na rozdíl od tvrzení, jež žalobce uvedl později v žalobě. Pokud by žalobce měl ve skutečnosti potřebu podat námitku podjatosti proti Ing. Š., mohl předem avizovat, kterou oprávněnou úřední osobu považuje za podjatou. To by žalovanému poskytlo možnost přidělit tento případ jiné oprávněné úřední osobě. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že za celou dobu pracovního poměru nebyla proti Ing. Š. vznesena žádná námitka podjatosti. Nyní formulovaná námitka, že činnost zmocněnce zavdává nutnost vyššího pracovního výkonu jmenované oprávněné úřední osoby, není důvodná a ani na základě dalších námitek, které žalobce v žalobě formuloval, nelze dle žalovaného předpokládat, že má tato oprávněná úřední osoba takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Žalovaný dále odkázal na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž se tento soud vyslovil zejména k systematickým procesním obstrukcím, které osoby podnikající s tzv. „pojištěními proti pokutám“ ve správních řízeních činí.
23. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu „[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.“
24. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
25. Žalovaný nepochybně, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí o tom, jaká úřední osoba bude oprávněná k vyhotovení rozhodnutí, neinformoval z důvodu opomenutí žádosti.
26. Soud k tomuto žalobnímu uvádí, že právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Otázkou zůstává, zda v tomto konkrétním případě šlo o takovou procesní vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. totiž stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí tedy *a contrario*, že nebudou a nemají být rušena taková

správním rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39).

27. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud aproboval postup, kdy se žalobce dozví jméno oprávněné osoby až z napadeného rozhodnutí a je mu tak umožněno, aby následně námitku uplatnil v žalobě, což také žalobce v tomto případě učinil. Pouze pokud by taková námitka podjatosti (nikoli žalobní námitka, že žalobci nebylo sděleno jméno oprávněné úřední osoby) byla soudem shledána jako důvodná, bylo by na místě napadené rozhodnutí zrušit. K možnostem správního soudu posoudit takto dosud nevypořádanou námitku podjatosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, v němž uvedl, že *„[s]oud je naopak oprávněn při přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé zcela autonomně posoudit soulad rozhodování o námitce podjatosti s procesními předpisy a shledá-li jejich podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, je povinen z toho vyvodit důsledky v podobě zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“* Správní soud je v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé povinen k uplatněné žalobní námitce podjatosti ji zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33, bod 42).
28. Se shora uvedené judikatury tedy vyplývá, že žalobní námitka neinformování o oprávněné úřední osobě je nedůvodná nejen tehdy, pokud žalobce v žalobě žádné konkrétní důvody podjatosti neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, 1 As 338/2018-34, body 17 a 18), ale i tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že žalobcem uplatněné důvody podjatost oprávněné úřední osoby založit nemohly, pročez tato procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podjatost výše jmenované oprávněné úřední osoby spatřuje žalobce jednak v tom, že postupovala v rozporu s právními předpisy a fakticky žalobce zbavila možnosti námitku podjatosti vznést a jednak v tom, že má negativní vztah k zmocněnci žalobce, který tím, že vystupuje ve správních řízeních často, jí přiděluje práci. Souběžně s tím žalobce tvrdí, že v dané věci oprávněná úřední osoba na zmocněnce žalobce útočí i na odborných diskusních fórech, v rámci nichž označuje jeho postupy jako účelové a zdržovací. V rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, Nejvyšší správní soud při posuzování jiné věci uvedl a zobecnil, že *„[p]ochybení úřední osoby při aplikaci práva může být jen zřídka, a to zpravidla teprve v kombinaci s dalšími okolnostmi, bráno jako projev skutečné zaujatosti rozhodující osoby.“* S tímto závěrem zdejší soud plně souzní, pročez samotná skutečnost, že žalobce nebyl informován o oprávněné úřední osobě, nezakládá důvod se domnívat, že by vůči žalobci, resp. jeho zmocněnci byla uvedena oprávněná úřední osoba či jiná úřední osoba, která způsobila, že žalobce informován nebyl, zaujatá. Soud zde nevidí žádné přistoupivší okolnosti, které by svědčily o tom, že šlo o jednání záměrné, směřující k tomu, aby žalobce nemohl námitku podjatosti vznést. Ostatně by to ani nemohl být způsob účinný, neboť žalobce, resp. jeho zmocněnec mohli kdykoli nahlédnout do správního spisu, kde je jméno oprávněné úřední osoby žalovaného uvedeno.

29. Ani skutečnost, že podle tvrzení žalobce jeho zmocněnec přidělová jmenované pověřené úřední osobě práci, neboť je v řízení úspěšný, nemůže vyloučení Ing. Š. z rozhodování žalobcovy věci způsobit. V § 14 odst. 1 správního řádu je vyjádřen požadavek, aby poměr úřední osoby byl takový, že lze důvodně předpokládat, že má zájem na výsledku řízení. Žalobce však netvrdí, že jmenovaná měla či má nějaký konkrétní zájem na výsledku řízení o přestupku žalobce. Tvrzení, že Ing. Š. zmocněnec žalobce přidělová práci, je pouze spekulací žalobce, která se neopírá o žádné skutečnosti, které by mohly založit alespoň důvodný předpoklad. Zmocněnec žalobce totiž objektivně ani nemůže ovlivnit, kolik případů bude Ing. Š. řešit, či jaké pracovní úsilí při tom bude vyvíjet, neboť o tom rozhoduje, resp. to posuzuje její nadřízený, nikoli zmocněnec žalobce. Totéž platí o tvrzení, že Ing. Š. na odborných diskusních fórech uvádí o zmocněnci žalobce, že realizuje určitý druh procesních praktik. Jakkoli se nevyžaduje, aby účastník řízení podjatost oprávněné úřední osoby prokazoval, je nezbytné, aby alespoň osvědčil, že jí lze důvodně předpokládat. Žalobce však neuvedl jediné konkrétní odborné fórum či jinou příležitost, na kterém měla uvedená tvrzení směřující proti zmocněnci žalobce zaznít. Nekonkrétní či s podstatou institutu podjatosti se míjející výhrady žalobce vůči Ing. Š. proto soud nepovažuje za relevantní k tomu, aby přisvědčil pochybám o její nepodjatosti. Proto ani procesní vada, tkvící v tom, že žalobce nebyl o jménu oprávněné úřední osoby informován, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a nepředstavuje důvod pro jeho zrušení. Žalobní námitka není důvodná.

Místo spáchání přestupku

30. Konečně žalobce namítá, že místo spáchání přestupku nebylo vymezeno dostatečně konkrétně, neboť správní orgán I. stupně uvedl toliko, že k protiprávnímu jednání došlo „v obci Neustupov (zastávka BUS)“. Žalobci není zřejmé, že by překročil rychlost na „zastávce BUS“. Pojem „obec Neustupov“ je dle jeho názoru velmi široký, neboť v obci se nachází větší množství různých pozemních komunikací a rovněž větší množství autobusových zastávek. Přitom k jedné autobusové zastávce přiléhá hned několik pozemních komunikací. Zároveň platí v různých částech pozemních komunikací v inkriminované obci různá úprava nejvyšší dovolené rychlosti. V některých částech pozemních komunikací je dovoleno dopravním značením jet rychlostí vyšší než 50 km/h, v některých částech je naopak rychlost snížena na 30 km/h. Žalobce tak nemůže prokázat, že v daném případě je například dovoleno jet rychlostí vyšší než 50 km/h, ani nemůže poukazovat na relevantní skutkové okolnosti nebo namítat, že v daném místě být měreno nesmělo.
31. Žalovaný v návaznosti na tento žalobní bod nejprve odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34; a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, z nichž se podává, že postačuje, pokud konkrétní místo měření rychlosti, na kterém bylo zjištěno jednání vykazující znaky přestupku, vyplývá ze spisového materiálu. Dle názoru žalovaného fotodokumentace obsažená ve správním spise obsahuje souřadnice GPS z místa měření, které jsou naprosto dostačující k určení konkrétního místa spáchání přestupku. Dle žalovaného se navíc v intravilánu obce Neustupov nachází pouze jedna zastávka autobusu, respektive zastávky dvě, ale umístěné proti sobě.
32. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, konstatoval, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.“ Jak však současně vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015-42; a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52), není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno „s absolutní přesností“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.
34. Soud poukazuje zvláště na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Otázka konkrétnosti určení místa spáchání přestupku je přitom „otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány“ (shora citovaný rozsudek č. j. 4 As 63/2015-52). Obecně lze tedy říci, že nedostatečná specifikace místa spáchání přestupku ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu, nicméně pokud je obecněji formulované místo přestupku správními orgány konkretizováno v odůvodnění rozhodnutí a v podkladech ve správním spisu, jedná se v souhrnu o specifikaci dostatečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41).
35. V nyní projednávané věci však soud dospěl k závěru, že místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím aprobeováno, bylo specifikováno nedostatečně, tedy nikoliv způsobem, který vylučuje nebezpečí jeho záměny, a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Žalovaný sice uvedl, že v obci Neustupov se nachází jediná autobusová zastávka, respektive dvě autobusové zastávky stojící naproti sobě, jenže zjevně opomenul skutečnost, že obec Neustupov je městyse sestávající z několika částí, jež jsou vzájemně od sebe vzdáleny i několik kilometrů a jimiž vedou různé pozemní komunikace. Jednou z těchto částí městyse Neustupov je i stejnojmenná místní část Neustupov, kde se žalobce přestupku patrně dopustil. To však nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí postaveno najisto. Žalobce tak lze přisvědčit, když tvrdí, že specifikace „v obci Neustupov (zastávka BUS)“ je nedostatečná, neboť z výroku již nelze seznat to, zda se předmětná zastávka autobusu nachází opravdu v místní části Neustupov, a nikoliv třeba v místní části Bořetice, Sedlečko, Jiřetice, Vlčkovice či třeba Broumovice, kde se zastávka hromadné dopravy nachází taktéž. O jinou situaci by dle soudu šlo např. tehdy, pokud by správní orgány ve výroku rozhodnutí pojmenovaly konkrétní autobusovou zastávku jejím názvem (tj. např. zastávka autobusu „Neustupov“), neboť v takovém případě by již nebylo pochyb, na jakém místě (u jaké autobusové zastávky) žalobce rychlost překročil. Avšak za situace, kdy ve výroku

rozhodnutí takováto konkretizace chybí, nepostačuje, pokud místo spáchání přestupku lze vyčíst ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o přestupku.

36. Odkaz žalovaného na rozsudky Nejvyššího správního soudu neobstojí. Pokud jde o odkaz na rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34, Nejvyšší správní soud v něm dovodil, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno dostatečným způsobem, ačkoliv nešlo o specifikaci právě nej přesnější. Z výroku daného rozhodnutí správního orgánu plynulo pouze to, v jaké ulici v obci Pohořelice k překročení rychlosti došlo, což však v daném případě dle Nejvyššího správního soudu pro vymezení postačovalo, a to právě v kombinaci s údaji obsaženými ve správním spise, ze kterých bylo možné místo spáchání přestupku s nejvyšší přesností vyčíst. Naproti tomu v nyní projednávané věci je dle názoru soudu vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí již natolik vágní, že tento nedostatek nelze překlenout odkazem na správní spis, z něhož je přesné místo spáchání přestupku patrné. Ani druhý z odkazů žalovaného není přiléhavý, neboť Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, otázkou vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu vůbec nezabýval. Žalobní bod je proto důvodný.

Nesouhlas žalobce se zveřejňováním osobních údajů

37. Pokud jde o žalobcův nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, uvádí soud, že námitka nesměruje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměruje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci, a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními, které jsou žalobní námitkou jen zdánlivě, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. V souhrnu dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný odstraní soudem vytčenou vadu a zkonkretizuje místo spáchání přestupku tak, aby odpovídalo zjištěním obsaženým ve správním spise a požadavkům judikatury. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
40. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné. Za procesní obstrukce soud považuje zejména nedostavení se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání či prodlužování řízení podáním odvolání bez přiložené plné moci a odstranění této vady až k výzvě správního orgánu. Procesní strategie zvolená žalobcem, respektive jeho zmocněncem přitom může být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání spatřovaného se subjekty spjatými s tzv. pojištěním proti pokutám (srov. příkladmo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As

36/2019- 33, ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33). Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015 či 44 A 57/2018 a mnoha dalších) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byl žalobce úspěšný.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně